

גיליון נושא -
לימוד תורה באור חסידי

אתהפכא

נוער חי חסידות!

בשביל שהלימוד לא יהיה ריק וחלול, לימוד שעליו נאמר שהתורה נעשית בו "סם המוות" ללומד - אנחנו צריכים לחשוב עליו אחרת. לא בתור עוד טקסט עתיק המיועד לניתוח, ואפילו לא כתענוג אינטלקטואלי.
על לימוד התורה יש להסתכל בתור קשר חי לה'. כאשר כזה הוא הלימוד, מסביר בעל התניא, הוא פועל בנפש "יחוד נפלא שאין יחוד כמוהו". לדבקות כזו עם ה', "כמחבק את המלך" ממש, אפשר להגיע רק בלימוד התורה, עיסוק בחיות ברצונו של ה', בבדיחה המשותפת והסודית של שני צדדי האהבה הגדולה ביותר.

[מתוך המדור 'קבלה וחסידות כאן ועכשיו']

דבר המערכת

תנועת הנוער "בית דוד" הוקמה כדי לקרב את בני הנוער לאבינו שבשמים באמצעות לימוד תורת החסידות, כפי שהיא באה לידי ביטוי בסגנונו המיוחד של הרב יצחק גינזבורג שליט"א, נשיא התנועה.

במסגרת התנועה פועלות כיום מעל 15 חבורות לימוד במוסדות תיכון שונים ברחבי הארץ, ועוד היד נטויה.

מעבר ללימוד השבועי, מקיימת התנועה אירועים שנתיים לחניכים וכן סמינריוני הדרכה למדריכים.

נתפלל שתנועת בית דוד תיקח חלק בקיום דברי המשיח לבעש"ט: "אימתי קאתי מר? לכשיפוצו מעיינותך חוצה", ונגיע להתגשמות חזון הנביאים: "כִּי מָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת ה' כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים", "וְלֹא יְלַמְּדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דְּעוּ אֶת ה' כִּי כוּלָּם יֵדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטַנָּם וְעַד גְּדוֹלָם".

בעלון שלפניכם ננסה אי"ה להביא לפני הקוראים היקרים (גם ממקומות בהם עדיין אין לימוד שבועי...) קצת ממה שלמדנו והתחזקנו, מיסודות תורת החסידות.

זהו העלון השני במספר שיוצא במתכונת הנוכחית ב"ה, וכעת – לכבוד פתיחת הישיבות וזמן אלול – ננסה להביא דיבורים שיתנו לנו אור חדש והסתכלות אחרת על לימוד התורה הקדושה.

בהצלחה לכולנו, ותהנו!

רוצים חבורה כזו אצלכם בישיבה?
צרו קשר עם אביעד 052-7906123
betdavid14@gmail.com

התחזקות

כאשר אני לומד אני צריך לדעת שמטרת הלימוד שלי היא ליישם את הדברים, לתקן את המציאות. כתוב "אשר ברא אלהים לעשות" – עשיה היא לשון תיקון. ה' ברא על מנת לעשות, על מנת שאנחנו נעשה ונתקן את המציאות. זו התודעה בלימוד תורה – ב"תפילה קודם הלימוד" מתפללים "הנני רוצה ללמוד כדי שיביאני התלמוד לידי מעשה", שאוכל לקיים את הלימוד ושהוא לא ישאר בתחום התיאוריה בלבד.

[על-פי הספר "שיעורים בסוד ה' ליראיו" חלק ב, עמ' יח]

מערכת:
אביעד זילבר
עילאי גרונר
עֹפֶר בן יעקב

ללמוד תורה מהמקור // רבי זושא מאניפולי

אחד הצדיקים המיוחדים והאהובים בתולדות החסידות הוא רבי משולם-זושא מאניפולי זצ"ל. רבי זושא ידע בהחלט ללמוד תורה, אך הוא זכור בתולדות החסידות דווקא כיהודי שמח, תמים ופשוט וכעובד ה' גדול, שהיה מתפעל מאד מכל דבר שבקדושה (עד שמסופר שבמהלך דרשות רבו, המגיד ממזריץ', צריך היה להוציא אותו החוצה כדי שלא יפריע בהתפעלותו), משום שהוא הסתיר מאד את למדנותו ומעולם לא ראו אותו לומד תורה ברבים. בכל זאת, שני סיפורים מיוחדים מאד מלמדים אותנו על השקפתו של רבי זושא על לימוד התורה.

פעם כתב רבי שניאור זלמן מליאדי, אדמו"ר הזקן, שהיה ידידו של רבי זושא ואף למד יחד עמו אצל המגיד ממזריץ', מכתב לרבי זושא, ובתחילת המכתב כינה אותו "שר התורה". תלמידי אדמו"ר הזקן שראו את המכתב התפלאו מאד, שכן כאמור – רבי זושא לא נודע דווקא כלמדן גדול... אדמו"ר הזקן הרגיש בהתפלאותם וסיפר להם: פעם אחת למדתי רמב"ם יחד עם ידידי רבי פינחס, בעל ה"הפלאה". דשנו שוב ושוב בקטע מסוים, ולא הגענו לעמקו. שאלנו על כך את רבינו המגיד, ששלח אותנו לרבי זושא. פנינו אליו, והוא הלך לחדרו ואחרי זמן קצר חזר ואמר את הפירוש הנכון. אנחנו, מספר אדמו"ר הזקן, התפלאנו – כיצד זה דווקא רבי זושא הבין את הפירוש בדברי הרמב"ם?! שאלנו אותו, והוא הסביר לנו שמאז שהיה צעיר, רגיל הוא שבכל פעם שאיננו מבין משהו במה שהוא לומד – אם היתה זו קושיא ברש"י הוא היה בוכה, פונה ישירות לרש"י, ואומר לו 'רש"י הקדוש, איני מבין את מה שאתה כותב!', עד שמתוך בכי רש"י היה מתגלה אליו ומסביר לו את הפשט, וכך הוא עושה תמיד. 'גם עכשיו', אמר רבי זושא, 'פשוט למדתי את דברי הרמב"ם, קצת בכיתי ובקשתי מהרמב"ם שיסביר לי למה התכוון בדבריו, עד שהוא בא והסביר'. נו, האם לא ראוי הוא לכינוי "שר התורה"?" סיים רבי שניאור זלמן...

***

סיפור נוסף מחדד את הנקודה מכיוון שונה: פעם אחת התפלפל אדמו"ר הזקן, רבי שניאור זלמן מליאדי, בלימוד דברי הרא"ש, יחד עם רבי אלימלך (אחיו של רבי זושא). השניים התקשו בסוגיא ברא"ש, והתדיינו לילה שלם ב"מלחמתה של תורה" זה עם זה. באמצע הלילה, כששניהם יושבים ליד שולחן עם נר דולק, לאורו הם לומדים את הסוגיא, לפתע הגיע רבי זושא, כאשר בידו 'לולקע' (מקטרת) והוא מעשן כדרכו, הקשיב קצת לשניים הלומדים, ניגש לנר שדלק על השולחן והדליק ממנו את הלולקע. הנר כבה, ורבי זושא? הלך לו... השניים הדליקו את הנר, והמשיכו ללמוד. אחרי כמה דקות שוב מתקרב רבי זושא, ניגש לנר עם הלולקע, שם אותה על האש, מדליק את הלולקע ומכבה את הנר... פעם נוספת הדליקו רבי שניאור זלמן ורבי אלימלך את הנר, הסיפור חוזר על עצמו עוד פעם ועוד כמה פעמים, עד שהבינו השניים שיש דברים בגו, הוא מנסה לרמוז להם משהו. אמרו לו השניים: רבי זושא, אח יקר, מה אתה עושה לנו? אנחנו לומדים תורה, למה אתה מכבה כל פעם את הנר עם הלולקע שלך? אמר להם רבי זושא: הבחנתי שתוך כדי הלימוד המאומץ שלכם אתם קצת יוצאים מהדבקות האלוקית שלכם. כל כך אתם שוברים את הראש על הרא"ש, עד שיוצאים קצת מהדבקות, שכחתם קצת מה'. לכן הרגשתי צורך להפסיק אתכם. רבי אלימלך ורבי שניאור זלמן הבינו את המסר וקבלו אותו כמובן, אך שאלו בתמימות: ומה יהיה עם הרא"ש? דבקות היא כמובן העיקר, אבל צריך גם להבין! שמע זאת רבי זושא, הסתכל רגע בספר, ואמר להם את הפירוש ברא"ש. השניים התפעלו מאוד, שדווקא רבי זושא מסביר את הרא"ש בצורה בהירה כל כך, ולאחר רגע אחד של התבוננות בלבד!... בהמשך אמר רבי שניאור זלמן, כי רבי זושא לא למד את הרא"ש. רבי זושא התחבר לשכינה עצמה, והיא שדברה מגרונו והסבירה את הרא"ש, באופן עמוק ומתאים כל-כך, שאפילו הרא"ש עצמו לא התכוון אליו...

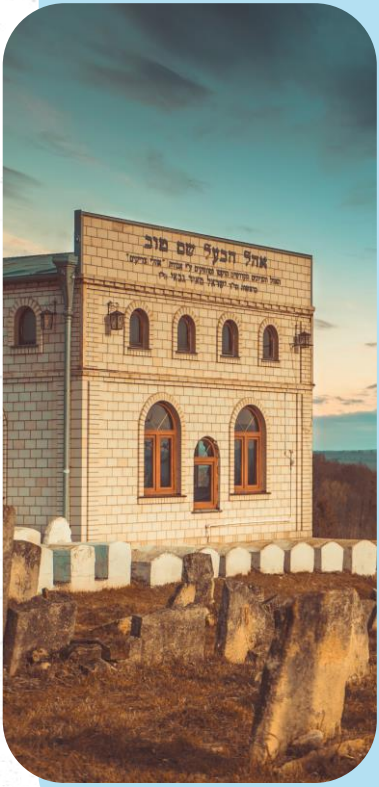
המסר הוא, לזכור תמיד את האלקות שנמצאת בתורה, שכל קדושתה של התורה היא אך ורק בגללה ואנו לומדים תורה כדי להתחבר אליה. כאשר אנחנו לומדים תורה, עלינו להזהר לא לשכוח את האלקות ולא להתייחס לתורה כאותיות יבשות, או אפילו כתענוג אינטלקטואלי בלבד; אלא להרגיש שאנחנו נדבקים על-ידה בקדוש ברוך הוא עצמו; "כמחבק את המלך"!

לימוד תורה - זה מה שיביא את הגאולה?!

שמואל שילה

האם לימוד תורה זוהי המשימה החשובה של דורנו?
נראה שהשאלה הזו מופנית רק לגדולי ומחנכי הדור; אבל באמת זוהי שאלה אישית, שכל בחור אכפתי שואל את עצמו כשהוא בא לבחור את השליחות-המשימה של חייו.
כלומר, ברור שמצווה על כל יהודי ללמוד תורה, לקבוע עיתים לתורה ואפילו ללמדה לאחרים כפי כוחותיו. ובכל זאת השאלה נשאלת: האם השליחות שלי בחיים יכולה להיות לימוד התורה?
הרבי מליובאוויטש לימד שיהודי-חסיד צריך לקחת על עצמו שליחות, תחום מצווה שהוא "לוקח על עצמו" לדאוג לו מתוך הזדהות נפשית מיוחדת עם המשימה המביאה אותו לפעולות שמעל לכוחותיו הרגילים. מי שפגש פעם שליח אמיתי יוכל לראות או לשמוע כיצד השליחות מוציאה מבן אדם "רגיל" כוחות אדירים שמעולם לא ידע על קיומם.
וכיצד אדם בוחר את שליחותו בחיים?
כמובן, יש משקל רב לנטיה הנפשית של כל אחד, לכישרונותיו ולאישיותו. אך שיקול שפעמים אף מכריע את הכף הוא שיקול הצורך – היכן זקוקים לי – ובפרט עוד יותר, כיצד אקדם יותר את הגאולה ובמה אעזור יותר לכלל ישראל.
וכאן, אם כן, נשאלת השאלה: האם לימוד התורה הוא משימה ראויה לשליחות? האם בחור שמקדיש את חייו ללימוד התורה לעצמו ולאחרים, להסברתה ולהגדלתה, מקדם את הגאולה באופן פעיל?
בהחלט יש מקום לטעון שישנן משימות דחופות יותר הרי: רובו של עם ישראל עדין לא שומר מצוות באופן מלא; רובה של ארץ ישראל עדין אינה מיושבת בידי עם ישראל; מקום המקדש עוד עומד בביזיונו ביד זרים; ועוד ועוד.
לכאורה, אם כן, כשבוחנים את "קידום הגאולה" נראה שישנן פעולות הכרחיות ודחופות יותר. כמובן, התורה ומצוותיה הם חיינו ואורך ימינו, אך האם הדרך לקידום הגאולה מחייבת את הקדשת החיים ללימוד תורה?
על השאלה 'איזו בעיה חמורה יותר' קשה מאוד לענות. איננו יודעים מהי הבעיה החמורה יותר, אך באמת השאלה המהותית יותר היא – איזו פעולה תביא את הרפואה והגאולה המצופה.
משה רבינו, בעומדו בסנה, מסרב לשליחותו לגאול את עם ישראל ממצרים ואומר "מי אנכי כי אלך אל פרעה". תשובת ה' על כך, "וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה", אינה מובנת (כפי ששואלים גם המפרשים) – כיצד ניתן לתת אות-ראיה מדבר שטרם קרה?! אולי יש לומר כך: משה רבינו במהותו הוא השליח הנאמן. כלומר, בכל נפשו הוא עסוק בשאלת השליחות הנכונה, הוא איננו עסוק בעצמו אלא בכבודו של השם ובמילוי רצונו, ועל זה באה שאלתו – "מי אנכי"? כלומר – האם פעולתי ראויה, שתהיה הגאולה על ידי? ואפילו שוודאי משה רבינו אינו חושד בכוונתו של ה' לגאול את עם ישראל ממצרים, אך משום שבכל נפשו משה רבינו חושב על מילוי רצונו של ה'– ולא על עצמו כלל - הוא מתקשה

להזדהות עם הטבה חלקית בלבד של גאולת עם ישראל מסבלו הנוכחי בארץ מצרים (שהיא הדגש העקרי בדברי ה' אליו בתחילה). על כך באה התשובה – הראיה לך ששליחותך אכל
להזדהות עם הטבה חלקית בלבד של גאולת עם ישראל מסבלו הנוכחי בארץ מצרים (שהיא הדגש העקרי בדברי ה' אליו בתחילה). על כך באה התשובה – הראיה לך ששליחותך אכן
מכוונת אל הגאולה השלימה היא, שהיא תוביל אל קבלת התורה על הר סיני. יכולות להיות הרבה 'גאולות חלקיות', הטבות מסוימות במצבו של עם ישראל, אך הדבר שמבחין בינן לבין גאולה שלימה הוא האם היא מובילה אל נתינת התורה. הרי התורה היא עצמותו של ה', וכמו שכתוב בגמרא – "**אנכי**" ראשי תיבות "**אנ**א **נ**פשי **כ**תבית **י**הבית". לכן, גאולה אמתית ושלימה [כביטוי של הרבי מליובאוויטש] מחוייבת להגיע אל התורה. וכך אומר משה רבינו "אם אין פניך הולכים עמנו אל תעלנו מזה" – אין גאולה שלימה בלי תורה, ושליח אמיתי מחפש גאולה שלימה. אם כן תכלית הגאולה להגיע אל התורה, ובעניין הגאולה האחרונה – אל "תורה חדשה מאתי תצא". אך האם **הדרך** להגיע אל הגאולה גם היא תלויה בתורה?

וכמו שכתוב בספר הזוהר הקדוש "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... יפקון ביה מגלותא ברחמי". על ידי התורה, ובפרט פנימיות התורה ותורת החסידות, נצא מן הגלות ברחמים. גם הגאולה האחרונה מביאה אל לימוד התורה כביציאת מצרים, אך עוד יותר מזה – היא גם תלויה בלימוד התורה. על כל זה נוספו דברי המשיח לבעל שם טוב, שמשיח יבוא רק כאשר "יתפרסם לימודך בעולם... ויפוצו מעינותך חוצה"– יחוד מלא בין פנימיות התורה לנגלה של התורה ובין פנימיות המציאות לחיצוניות המציאות. אם כן לימוד התורה ובפרט פנימיות התורה והחסידות הוא תכלית הגאולה, המביא לגאולה והוא הפעולה העיקרית לקירוב הגאולה.

מדבר אליך?

רוצה להמשיך להתוועד ולהעמיק בחסידות במפגש שבועי אצלך בישיבה,
עם מדריך מישיבה גבוהה?

צור אתנו קשר: 052-7906123
betdavid14@gmail.co
נשמח לשמוע מכם!

בית דוד
תנועת נוער חסידית

הכתובת של ה'

תמיד שמענו כמה חשוב ללמוד תורה. אבל כשחושבים על זה, למה בעצם? מה נתנו לנו הספורים מספר בראשית, מתי פעם אחרונה נתקלנו בשאלה שאת התשובה אליה למדנו במשנה, וכמה אחוז מהמקרים שמתארת הגמרא אכן קרו במציאות? שאלה טובה. השאלה כל כך טובה, עד שבספר המרכזי בו מוסברת דרך החסידות באופן שיטתי, ספר התניא, מוקדשים שני פרקים בתחילת הספר לבאר את העניין. נתחיל בשאלה מעניינת, שבקבלה ובחסידות היא חוזרת שוב ושוב: מדוע ברא הקב"ה את העולם? מה חסר היה לו? המדרש אומר כי "נתאווה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים". אמנם, פתגם שמובא בחסידות בשם אדמו"ר הזקן אומר כי "על תאווה לא מקשים קושיות" – אך בכל זאת נסה *לקבל קצת* "טוב טעם ודעת" בשאלה הזו – מה בער לקב"ה לברוא את העולם...

ה' הוא טוב גמור, וכלל פסיכולוגי חשוב שטבעה הקבלה אומר כי "טבע הטוב להטיב". טובו של ה' דוחף אותו לברוא עולם, על מנת שיהיה לו קשר, שיהיה לו למי להעניק ולהיטיב. בעצם, במילים פשוטות, ה' חיפש אהבה (**אהבה** היא משרש **הב** – נתינה). ובשביל הקשר, בשביל שה' יוכל להתגלות אצלנו, ה' רצה שיהיה לנו שעשוע משותף. כי באהבה, צריך תחום ענין משותף. ה' נתן לנו את השעשוע שלו, המשחק האהוב ביותר על ה', העיסוק ברצונו. התורה אומרת על עצמה (משלי ח, ל) "וְאֶהְיֶה אֶצְלוֹ אָמוֹן וְאֶהְיֶה שַׁעֲשֻׁעִים יוֹם יוֹם מְשַׂחֶקֶת לְפָנָיו בְּכָל עֵת"... ובשביל להעביר אלינו את 'הבדיחה הפנימית' הזו, השעשוע הפרטי שלו, ה' השקיע מאד... נקרא את דברי בעל התניא:

וְלָבֵן נִמְשְׁלָה הַתּוֹרָה לְמַיִם: מַה מַּיִם יוֹרְדִים מִמָּקוֹם גָּבוֹהַּ לְמָקוֹם נָמוּךְ, כָּךְ הַתּוֹרָה יָרְדָה מִמְּקוֹם כְּבוֹדָהּ, שֶׁהִיא רְצוֹנוֹ וְחָכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאוֹרַיְתָא וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כֻּלָּא חַד וְלֵית מַחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בֵּיהּ כְּלָל. וּמִשּׁם נִמְשְׁלָה וְיָרְדָה ... מִמַּדְרֵגָה לְמַדְרֵגָה בְּהִשְׁתַּלְשְׁלוּת הָעוֹלָמוֹת, עַד שֶׁנִּתְלַבְּשָׁה בְּדִבָּרִים גַּשְׁמִיִּים וְעִנְיְנֵי עוֹלָם הַזֶּה, שֶׁהֵן רֹב מִצְוֹת הַתּוֹרָה כְּבָר וְהִלְכוֹתֵיהֶן, ... עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה סְפָרִים שֶׁבְּתוֹרָה נְבִיאִים וּכְתוּבִים, כְּדֵי שֶׁתִּהְיֶה כָּל מַחֲשָׁבָה תְּפִיסָא בָּהֶן.

ה' טרח 'להסביר את הבדיחה', להוריד את השעשוע שלו לרמה שלנו ולהחיל את התורה המופשטת והמופלאה על דברים ארציים – וכמה שיותר: החל מאכילת לחם, דרך המשמעויות של שקיעה זריחה ועד למריבות על כספים, ירושות וסכסוכי שכנים. בהכול הכול, ה' מתגלה. כאשר מחפשים את ה', עלינו לדעת מהי הכתובת. היכן הוא נמצא. ה' נמצא במאמר חסידות, בלימוד המשנה ובספרי התנ"ך. שם הוא גלוי, שם הוא מסביר את עצמו! "הוֹי כָּל צָמֵא לְכוּ לַמָּיִם", ו"אין מים אלא תורה"! וכאשר אנחנו עוסקים בזה – **וּמֵאַחַר שֶׁהַתּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ מַלְבִּישִׁים כָּל עֶשֶׂר בְּחִינוֹת הַנֶּפֶשׁ וְכָל תַּרְי"ג אֲבָרֶיהָ, מֵרֹאשָׁהּ וְעַד רַגְלָהּ, הֲרֵי נַפְשָׁהּ בְּצִרּוּף הַחַיִּים אֶת ה' מַמָּשׁ, וְאוֹר ה' מַמָּשׁ מַקִּיפָהּ וּמַלְבִּישָׁהּ מֵרֹאשָׁהּ וְעַד רַגְלָהּ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "צִוִּרֵי אֶחֶסָּה בּוֹ"**, וּכְתִיב: **"כִּבְצַנָּה רָצוֹן תַּעְטְרֶנּוּ", שֶׁהוּא רְצוֹנוֹ וְחָכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ הַמַּלְבָּשִׁים בְּתוֹרָתוֹ וּבְמִצְוֹתָיו.**

אדמו"ר הזקן מביא בהמשך דימוי, שמי שלומד תורה הרי זה "כמחבק את המלך". כאשר אתה לומד תורה, אתה דבוק כולך ממש באלקות. מסופר על צדיק אחד, שהרגיש שאדמו"ר הזקן הוא אמנם תלמיד חכם גדול, לומד ובקי בכל התורה כולה – אך אינו עוסק בעבודת ה'. לא תמיד לימוד תורה הוא קשור לה'. אך כאשר שמע את אדמו"ר הזקן לומד גמרא ואומר לעצמו, "אם כן, בעצם ה' אומר פה שהוא רוצה שיהיה כך ולא כך"... כאשר הוא שמע כיצד ה' נוכח בלימודו של אדמו"ר הזקן, וכיצד הוא לומד בחיבור לה' – הוא השתכנע שזהו לימוד של עובד ה'.

בשביל שהלימוד לא יהיה ריק וחלול, לימוד שעליו נאמר שהתורה נעשית בו "סם המוות" ללומד – אנחנו צריכים לחשוב עליו אחרת. להסתכל על הלימוד בתור קשר חי לה'. כאשר כזה הוא הלימוד, מסביר אדמו"ר הזקן, הוא פועל בנפש "יְחוּד נִפְלָא שֶׁאֵין יְחוּד כָּמוֹהוּ וְלֹא כְּעֵרְכּוֹ נִמְצָא כְּלָל בְּגַשְׁמִיּוּת, לִהְיוֹתָן לְאֲחָדִים וּמְיוּחָדִים מַמָּשׁ מִכָּל צַד וּפְנָה". לדבקות כזו עם ה', כמו חיבוק ממש, אפשר להגיע רק בלימוד התורה, עיסוק בחיות ברצונו של ה'.

כיצד עושים זאת? במקום אחר בתניא (סוף פרק ל"ז) שואל אדמו"ר הזקן: מדוע לימוד התורה נקרא בשם 'קריאה', 'קורא בתורה'? משום שעיקר לימוד התורה הוא פשוט העיסוק בה' והפניה אליו:

שֶׁעַל יְדֵי עֵסֶק הַתּוֹרָה – קוֹרֵא לְהקב"ה לָבוֹא אֵלָיו, כִּבְיָכוֹל כְּאָדָם הַקּוֹרֵא לַחֲבֵרוֹ שֶׁיָּבֹא אֵלָיו, וּכְבֶן קָטָן הַקּוֹרֵא לְאָבִיו לָבֹא אֵלָיו, לִהְיוֹת עִמּוֹ בְּצִוּתָא חֲדָא, וְלֹא לְפָרֵד מִמֶּנּוּ וְלִשָּׁאֵר יְחִידִי סַח וְשָׁלוֹם. וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב: "קָרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֻהוּ בֶּאֱמֶת". וְאֵין אֱמֶת אֶלָּא תּוֹרָה, דְּהַיְנוּ שֶׁקּוֹרֵא לְהקב"ה עַל יְדֵי הַתּוֹרָה דַּוְקָא.

כך אומרים חז"ל, כי "כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה היא". בכל מילה בלימוד התורה, אנו בעצם קוראים לה' להתגלות בתוך עולמנו, אנו קוראים כי אנו רוצים אותו כשם שהוא רוצה אותנו, ושאנחנו מכינים לו את ה"דירה בתחתונים", את המשכן לה' בתוכנו פנימה. זהו המשכן שמחפש ה': "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם" – בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד מישראל".

מַרְגּוֹעַ לְנַפְשׁוֹ

שו"ת בעבודת ה' עם מו"ר הרב יצחק גינזבורג שליט"א, נשיא התנועה

שלום הרב. קשה לי ללמוד תורה, וקשה לי גם לימודי חול, כמו מתימטיקה ואנגלית, כי אני מרגיש שזה במקום התורה. האם צריך לא ללמוד אותם, או לחשוב שאפשר להקדיש חלק מהיום רק ללימוד חול? והאם יש עצה לגבי הקושי ללמוד תורה?

את כל מה שלומדים צריך לקשר לתורה, לחשוב איך זה יעזור לי להבין יותר טוב דברי תורה (שהם דברי אלקים חיים – "כי הם חיינו ואורך ימינו"), חשבון יכול לעזור בתורה ובעצם הוא חלק מהתורה ("בואו חשבון", היינו בתוך התורה עצמה), וכל שכן דקדוק ותחביר לשון הקדש. אנגלית טוב ללמוד בשביל לרכוש כלי לקירוב יהודים (וגם גויים) שזו שפת האם שלהם (או שזו שפה משותפת איתם), לתורה ומצות. מה שלא משמש את הקדושה, שאינו בגדר "חולין על טהרת הקדש", באמת לא ראוי ללמוד. ברגע שכל הלימודים כלולים בתורה והיא באמת "תורת חיים" – אז מקבלים חיות וכיף מהלימוד. ברכה להצלחה רבה בלימוד תורתנו הקדושה.

אני מרגיש שאני בירידה רוחנית ארוכה, ואינני יודע מה לעשות כדי לעצור את זה. אני מקיים תורה ומצוות אבל אין לי הרגש של קבלת עול מלכות שמיים.

שני הכללים הגדולים בעבודת ה' יתברך הם "תמים תהיה עם הוי' אלהיך", ו"עבדו את הוי' בשמחה". מי שנוהג בתמימות, התמסרות ורצינות, עובד את ה' במידה שווה גם כאשר אינו מרגיש 'הארה' גלויה. ואז הקב"ה משיב לו באותה מטבע, כמו שפירש רש"י שכאשר "תמים תהיה" אז "תהיה עם הוי' אלהיך". רק תשמח שאתה יהודי ותאמין שה' אוהב אותך ונתן לך תורה ומצוות כדי לזכות אותך ולהנחיל לך כל טוב סלה בזה ובבא. "כי בשמחה תצאו" - על ידי השמחה יוצאים לבסוף מכל ההחשכות וההסתרים. הדרך להגיע לשמחה היא על ידי האמונה. כדאי ללמוד ולהעמיק בפרק ל"ג בספר התניא (שכולו עצת נפש עמוקה, כמו שמעיד אדמו"ר הזקן "כי בהם ימצא מרגוע לנפשו"), העוסק במי שצריך חיזוק לעבודת ה' בשמחה גם בזמן שהוא חש קשיים. מוסבר שם שכדי להגיע ל"שמחת הנפש האמיתית" יש לחזק את האמונה, "וצדיק באמונתו יחיה", וזאת על-ידי התבוננות בכך שה' נמצא ממש עמנו כאן, וכך מגיעים לשמחה בהרגשת קירבת אלוקים, ושמחה בכך שה' שמח בדירתו עמנו.

והנה רמז נאה בכל זה: שני הפסוקים **"תמים תהיה עם הוי' אלהיך", "עבדו את הוי' בשמחה"** עולים בגימטריא **עבד** פעמים **הוי'** - זהו יסוד עבודת ה'. **עבד הוי' = אמונה**, שהרי הכל מתחיל ומסתיים באמונה, "באמונתו יחיה" (כמבואר בתניא שם). עבודת ה' בשמחה אינה סותרת כמובן את העבודה ביראה [רגישות], "עבדו את הוי' ביראה", ודוקא היראה היא "ראשית העבודה ועיקרה ושורשה" (תניא פרק מ"א). **"עבדו את הוי' בשמחה" = ארבע פעמים יראה** (דהיינו שזהו הערך ממוצע של כל מלה).

הצצה לקבוצה

ישיבת 'טובה הארץ'
קרית מנחם, ירושלים
מדריך - טוביה נועם לויט

ספר לנו קצת על החבורה שלך...

ברוך ה', כבר שנתיים אני מנחה חבורה של בית דוד בישיבת 'טובה הארץ', בקרית מנחם שבירושלים. אנחנו בערך 5-7 חבר'ה בכל חבורה (שמתקיימת כחלק מסדרי הישיבה). אנו לומדים בכל פעם משהו אחר, לפי הזמן והעניין. למדנו יחד הרבה דברים של הרב גינזבורג שליט"א, כמו קונטרס 'פתיחות-הזדהות-התכללות', ועוד.

פנק אותנו באיזו התחזקות יפה שלמדתם לאחרונה...

למדנו פעם את השיעור "למלאות פגימת הלבנה" מתוך חוברת נפלאות לפני כמה חודשים. מוסבר שם על מספר 'עליות' של המלכות, מאז הירידה הגדולה של פגימת הלבנה עד שהיא עולה חזרה למעלה לראש, לכתר, וכך נעשית 'עטרת בעלה'. לצורך הבנת הדברים למדנו יחד מההתחלה את מבנה הספירות, ובניתי להם עם אחד החטיפים שהיו על השולחן את מבנה הספירות. כך הדגמתי איך המלכות עולה לפה, ומפה – לפה, עד שהיא מגיעה למעלה. התלמידים מאוד התחברו למיצג, ומאז בכל פעם שהזכרנו את אחת הספירות הם היו נזכרים "אה, זה הבמבה שהיתה פה!"... ממש כיף לראות את ההתלהבות שלהם מהפרטים שהם זוכרים...

עוד משהו קטן: למדנו פעם את פרק ה' בתניא, פרק נפלא ביותר. הפרק מדבר על ה'תפיסא' שיש בלימוד התורה הקדושה, שהלומד תפוס בתורה והתורה תפוסה בו. כשלמדנו יחד את הפרק, ממש המחשנו את העניין על פי שכל, איך הלומד תפוס בנלמד והנלמד תופס את הלומד, וכל החניכים התחברו. זה לימוד מאוד חזק, ללמוד תורה בתחושה שאני ממש מאוחד עם ה' כשאני לומד, ואין יחוד נפלא כזה – שאני תפוס בו והוא תפוס בי – בכל העולמות. זה ממש משנה את כל התפיסה של לימוד תורה. מה שמיוחד בפרק הזה בתניא, זה שאדמו"ר הזקן מסביר צעד-צעד איך יוצא יחוד נפלא כזה, איך שהתורה היא חכמתו ורצונו של הקב"ה, ו"הוא המדע הוא היודע והוא הידוע" והוא וחכמתו ורצונו אחד ממש, אז התורה היא ממש הקב"ה בעצמו. כשלומד דבר שכל הרי הוא תפוס במושכל, והמושכל נתפס בו גם כן, יוצא – אחד ועוד אחד – שהלומד תורה מתאחד, נתפס ותופס את הקב"ה בעצמו – ממש.

החניכים מאוד התחברו לרעיון הזה, והלכו בתחושה שאפשר לתפוס ולהתאחד ממש עם הקב"ה בכבודו ובעצמו. אני ודאי מאוד התחזקתי על הפרק הזה...

היתה תקופה שלמדנו שיחות של הרבי מליובאוויטש על פרשת השבוע מתוך הכרכים הראשונים של 'לקוטי שיחות', ואני זוכר שבכל שבוע החבר'ה ממש התחברו והשתתפו בתכנים. לא זוכר דבר מסויים, אבל הפשטות הקורנת מהשיחות הללו גרמה להם להתלהב.